

προσθέτουσι διάφορα κρόμμυκα, σκόροδα, αρκετὸν ποσὸν μέλανος πεπερίου καὶ διαφόρους δριμείας ρίζας, καθὼς καὶ τοὺς σπόρους τῆς πεπερίδος. Ἀφοῦ δὲ τὸ βευστὸν τοῦτο διὰ προσεκτικῆς ἐξατμίσεως καὶ ὑπὸ παντοτινῆς διαταραξέως λάβῃ τὴν σύστασιν σεραπίου, διανέμεται ἀναμεταξὺ τῶν περιεσώτων, οἵτινες βάλλουσιν ἕκαστος τὸ ἐκ τοῦ μερίδιον εἰς μικρὰς φιάλας, ἕως ἂν λάβωσιν αὐτοῦ χρεῖαν.

Ἄλλοι τινὲς τῶν περιεσώτων περιαλείφουσι τὰς ὀξείας αἰχμὰς τῶν βελῶν διὰ τοῦ δηλητηρίου, ξηραίνοντες αὐτὰ εἰς τὸν ἄερα. Τὰ δὲ βέλη κατασκευάζονται ἐκ σκληροτάτου τινὸς ξύλου, ἢ ἐξ αἰχμηρῶν ὀδόντων ἰχθύων τινῶν, τοὺς ὁποίους κολλοῦσι μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ ἰδίου δηλητηρίου ἐπὶ τῆς μιᾶς ἄκρας τοῦ βέλους. Τὰ βέλη εἶναι

τόσον πλέον δηλητηριώδη, ὅσῳ λεπτοτέρα εἶναι ἡ αἰχμὴ αὐτῶν· καθότι ὅσῳ σμικρότερον εἶναι τὸ τραῦμα, τοσούτῳ ὀλιγώτερον αἷμα δύναται νὰ ἐκρεύσῃ, καὶ τοσούτῳ πλείονος μέρος δηλητηρίου ἐμμένει καὶ διαδίδεται εἰς τὸ σῶμα· ἂν δὲ συντριβεῖσα ἡ αἰχμὴ μείνῃ ἐντὸς τοῦ τραύματος, οὐδεμία τότε ἐλπίς σωτηρίας ὑπάρχει. Τὸ δηλητήριον τοῦτο ἐνεργεῖ τοσούτον ταχέως, ὥστε δὲν γνωρίζομεν σχεδὸν κανὲν ἀντίδοτον· ὁ δὲ δηλητηριασθεὶς ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ σπασμωδικῶν συμπτωμάτων ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς ἀποθνήσκει. Τὸ μόνον δυνάμενον νὰ σώσῃ τὸν προσβληθέντα εἶναι ἡ ταχεῖα ἀποκοπὴ τοῦ τραυματισθέντος μέλους, ἢ ἡ ἐγκαυσις τοῦ τραύματος διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου.

Ἰπὸ Ε. Λάνδερερ.



Ἡ Αἰγυπτία Σφίγξ.

Ἡ μὲν Ἑλληνικὴ Σφίγξ μυθολογεῖται ὅτι ἦτο τέρας· ἔχον πρόσωπον μὲν γυναικὸς, στήθος δὲ, πόδας καὶ οὐράν λεόντος, πτέρυγας δὲ ὀρνέου, οὕσα θυγάτηρ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Τυφῶνος· καθημένη δὲ ἐπὶ τοῦ Φικεῖου, ὅρους τῆς Βοιωτίας, ἐπρόβαλλεν εἰς τοὺς ἐκείθεν

διαβαίνοντας τὸ γνωστὸν περὶ τοῦ ἀνθρώπου αἵνιγμα, δηλαδή « ποῖον ζῶον εἶναι τὸ μὲν πρῶτ' τετράπουν, τὴν δὲ μεσημβρίαν δίπουν, καὶ τὸ ἐσπέρας τρίπουν; » τὸν δὲ μὴ δυνάμενον νὰ

λύτη τὸ αἰνίγμα τοῦτο κατέτρωγεν, ἕως οὗ λύσαντος τοῦ Οἰδίποδος τὸ αἰνίγμα, ἡ Σφιγξ κατακρημνίσασα ἑαυτὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἀπέθανεν.

Ἡ δὲ Αἴγυπτία Σφιγξ παρίστατο ἔχουσα σῶμα μὲν λέοντος, κεφαλὴν δὲ γυναικὸς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνδρὸς, διὸ καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἀνδρόσφιγξ καλεῖται, οὕσα παρ' Αἰγυπτίοις τὸ σύμβολον τῆς ἰσχύος καὶ φρονήσεως, ἦτοι τῆς ἄκρας τελειότητος.

Τὰ ἀγάλματα τῆς Σφιγγὸς κατεσκευάζοντο συνήθως ἐκ κοκκῶδους, ἢ πορφυροῦ λίθου, καὶ εὕρισκοντο πάμπολλα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς ναοῖς καὶ πρὸ τῶν ναῶν· τὰ δὲ ὀγκωδέστερα ἔκειντο παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Νείλου, χρησιμεύοντα κατὰ τὸν Πλίνιον εἰς τὸ νὰ δεικνύωσι τὰς διαφόρους ἐπετείους ὑψώσεως τὰς γινομένης κατὰ τὴν πλημύραν τοῦ ποταμοῦ τούτου.

Ἡ περιφημοτέρα τῶν Σφιγγῶν τούτων εἶναι ἡ παρὰ τὰς μεγάλας πυραμίδας πλησίον τοῦ Καίρου σωζομένη γιγαντιαία Σφιγξ· ἔχει δὲ τοσοῦτον μέγεθος, ὥστε ἐλισσομένη φαίνεται ἐκ τινος μεγάλου βράχου κειμένου ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ· καὶ τὸ μὲν ὕψος αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ μετρηθῇ, διότι τὸ ἄγαλμα εἶναι βυθισμένον ἐν τῇ ἄμμῳ μέχρι τῶν ὤμων αὐτοῦ, καὶ ἀπαιτεῖται μεγάλη καὶ ἀδιάκοπος ἐργασία· ἡ δὲ ἔξωθεν τῆς ἐπιφανείας φαινομένη κεφαλὴ, ἡ παριστωμένη ὑπὸ τῆς παρούσης ἡμῶν εἰκονογραφίας, μετρηθεῖσα εὐρέθῃ ἔχουσα 27 Γαλλικῶν ποδῶν ὕψος, 15 δὲ ποδῶν διάστασιν ἀπὸ τοῦ ὠτὸς μέχρι τοῦ πώγωνος. Πλίνιος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἀναφέρει, ὅτι ἡ μὲν κεφαλὴ αὐτῆς εἶχε 102 ποδῶν περιφέρειαν, τὸ δὲ ὅλον ὕψος τοῦ ἀγάλματος ἦτον 143 ποδῶν.

Τινὲς τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν διηγοῦνται, ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐχρησμολόγει, εἰσερχομένων ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων διὰ τινος ὑπογείου ἐσκαμμένου ὑπὸ τὸν κολοσσὸν τοῦτον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ. (α)

Τὴν ἀρχὴν καὶ πρώτην σύστασιν τῶν Νοσοκομείων χρεωστῇ ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τὴν ὁποίαν ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, σπριζομένη ἐπὶ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· διότι οὔτε παρ' Ἑλλήσιν, οὔτε παρὰ Ῥωμαίοις, οὔτε παρ' ἄλλῳ τινὶ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν ἀπαντᾷται ἱχνος ὑπάρξεως τοιούτων φιλανθρώπων καταστημάτων. Πρῶτος ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐθεμελίωσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἔτει 330, τὸ πρῶτον νοσοκομεῖον, οἰκοδομήσας αὐτὸ μετὰ τῶν ναῶν τῆς Σοφίας καὶ Εἰρήνης καὶ ὀνομάσας *Ξενῶνα*, ὅπου περιεθάλλοντο οἱ ἀσθενεῖς καὶ πτωχοὶ Χριστιανοί, ἐπιστατοῦντος τοῦ Μητᾶ ἐπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἀλλὰ τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο ἐκάη μετὰ ταῦτα μετὰ τῶν δύο ῥηθειςῶν ἐκκλησιῶν.

Ὅτε δὲ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κωνσταντίνου Ἰουλιανὸς, ζητῶν νὰ ὀλιγοσέσῃ τὰς αἰτίας, διὰ τὰς ὁποίας ἐξηπλόνετο ὁ Χριστιανισμὸς, ἐσύστησε κατὰ μίμησιν τῶν ὁπαδῶν τῆς θρησκείας ταύτης πολλὰ καταφύγια τῶν πτωχῶν καὶ ξένων, καὶ ἔγραψεν εἰς τὸν Ἀρσάκιον τὸν ἀρχιερέα τῆς Γαλατίας, νὰ ἀνεγείρῃ εἰς πᾶσαν πόλιν συχνὰ ξενοδοχεῖα. Περὶ νοσοκομείων ὁμῶς δὲν ἀναφέρει, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι πιθανόν, ὅτι οἱ ἀσθενεῖς ἐνοσηλεύοντο εἰς τὰ αὐτὰ ξενοδοχεῖα.

Περὶ δὲ τὸ τέλος τῆς τετάρτης ἐκατονταετηρίδος, ὅταν ἔγινεν ὁ Χρυσόστομος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐσύστησε πολλοὺς ξενῶνας, ἐφωδιασμένους ὑπὸ τῶν ἀναγκαιῶν ἱατρῶν καὶ νοσοκόμων, ἐπειδὴ οἱ πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχοντες δὲν ἐχώρουν φαίνεται ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς, ὡς γίνεται γνωστὸν ἀπὸ χωρίον τι τοῦ θείου ἀνδρὸς, ἃπου λέγει ὅτι ἔκειντο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν πολλοὶ πτωχοὶ ἀσθενεῖς καὶ εἰς τὰ προπύλαια τῶν βαλανείων.

Εἰς τὴν Ῥώμην τὸ πρῶτον κατάστημα τὸ ὁποῖον ἀναλογεῖ πρὸς τὰ σημερινὰ νοσοκομεῖα, ἐθεμελίωθη περὶ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου αἰῶνος ἀπὸ τὴν ἐνάρετον Φαβιόλαν,

(α) Ταῦτα ἐξήχθησαν αὐτολεξεῖ ἐκ τοῦ ἀξιολόγου πονήματος περὶ Νοσοκομείων, τοῦ κατὰ τὸ 1831 ἐκδομένου ἐν Παρίσις ὑπὸ τοῦ πολυμαθεῖς καὶ φιλανθρώπου ἱατροῦ, ἅμα δὲ καὶ ἀγαθοῦ ἀνδρὸς Κ. Ἰωάννου Βούρου, τοῦ ὁποίου τῶν σοφῶν καὶ καρποφόρων παραδόσεων ἡ προσωρινὴ διακοπὴ ἀφῆκεν ὁμολογουμένως εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐν τῷ ὀθωνίῳ Πανεπιστημίῳ διδασκωμένων ἱατρικῶν ἐπιστημῶν κενὸν τῷ ὄντι ἀπλήρωτον.